

PAISATGES

A l'Enric Galwey.

I

EL NÚVOL

*Omplena el cel la pompa i la gran majestat
d'un núvol gegantí, com vela monstruosa
d'un navili fantàstic, i sobre el verd d'un prat
humid i fresc, son ombra color de plom reposa...
Més enllà una pineda, d'una gran fosquetat,
i un caminet humil, oblidat, on no es posa
cap petja... Al pic del núvol la taca lluminosa
d'un xic de sol... Al camp, sense pastó un remat.*

*Remuguen les ovelles les testes acotades...
Sembla que al llur damunt sentin apesarades
el pès feixuc del núvol prenyat de tempestat.
Ai, si el bèl d'un anyel plè de malinconia
trenqués la quietud!... que tot s'esboiraria
en el foll xarboteig del violent ruixat.*

II

AMETLLERS FLORITS

*Damunt la terra dura, ressecada pel fred
dins la nit sense lluna, alcen tràgicament
els ametllers les branques despullades... El vent
passant per entremig, fa burleta un xiulet...
I els arbres amb un gest de delirant turment
clamen a les estrelles, que en el cel fan l'ullet
amb aire maliciós, tímidament discret...
Més el bracetge prega perfidiós, insistent.*

*I quan el jorn apunta i la foscò es destria
a la claror del sol que purifica el dia,
els ametllers estàtics veuen cert son anhel.
Car damunt de les branques pròdigament florides,
com blanques papallones, sobre els troncs arrupides,
dirieu que hi reposen tots els estels del cel.*

AMBROSI CARRIÓN.